

Sygn. akt: I C 962/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	protokolant sądowy Joanna Pile-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa R. A.

przeciwko E. P.

o wydanie rzeczy ruchomej

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda R. A. na rzecz pozwanej E. P. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17 zł (siedemnaście złotych) tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

UZASADNIENIE

Powód R. A. w pozwie złożonym w tutejszym Sądzie w dniu 15 lipca 2013 r. domagał się nakazania pozwanej E. P. by wydała powodowi samochód osobowy marki M. (...), nr nadwozia (...), rok produkcji 1998 r. (dotychczasowy nr rejestracyjny (...)). Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na skutek powództwa o rozwód wytoczonego przez M. A. Sąd Okręgowy w Świdnicy wydał wyrok w sprawie o sygn. akt I C 1046/11, na mocy którego rozwiązał małżeństwo R. A. i M. A. przez rozwód z wyłącznej winy M. A.. Apelacja M. A. od powyższego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2012 r. w sprawie o sygn. I ACa 308/12. Podczas trwania małżeństwa powoda z M. A. małżonkowie nabyli samochód osobowy marki M. (...), nr rej. (...). Następnie po rozwiązaniu przedmiotowego związku małżeńskiego M. A. jako współwłaścicielka w 1/2 tego samochodu i tym samym nie będąc do tego uprawniona, dokonała bez wiedzy i zgody powoda w dniu 2 stycznia 2013 r. sprzedaży samochodu na rzecz pozwanej E. P.. Powód podniósł także, że aktualnie przed Sądem Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich prowadzone jest postępowanie o podział majątku wspólnego powoda i M. Z. pod sygn. akt I Ns 230/13 i powód jako współwłaściciel przedmiotowego samochodu będzie domagał się przy podziale majątku wspólnego przyznania mu go na własność, co pociągnęło za sobą konieczność wystąpienia z niniejszym powództwem.

Na rozprawie w dniu 6 listopada 2013 r. (k. 46) powód podtrzymał żądanie pozwu w całości.

Pozwana E. P. na rozprawie w dniu 6 listopada 2013 r. (k. 46-47) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z kosztami opłaty skarbowej od pełnomocnictwa doprecyzowując podstawę swoich żądań w załączniku do protokołu z rozprawy (k. 43-45).

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana podniosła, iż w dniu 2 stycznia 2013 r. nabyła od M. A. samochód osobowy marki M. (...), rok produkcji 1998, o numerze nadwozia (...), co jednak nie oznacza to, że umowa sprzedaży dotknięta była sankcją bezwzględnej nieważności. Nie można wykluczyć, iż M. A. nabyła przedmiotowy samochód do majątku osobistego, a powód nie kwestionował przez pół roku faktu zbycia tegoż samochodu. Co więcej, okoliczności towarzyszące zbyciu i wydaniu pojazdu nie budziły wątpliwości pozwanej co do faktu, iż to sprzedająca jest wyłącznym właścicielem pojazdu. Pozwana wcześniej nie знаła sprzedającej, a tym samym nie posiadała wiedzy na temat jej stanu cywilnego oraz stosunków rodzinnych i majątkowych. Transakcja sprzedaży została umówiona poprzez kontakt telefoniczny po tym jak pozwana spostrzegła na pojeździe ofertę jego sprzedaży, a w dniu sprzedaży pozwanej został przekazany dowód rejestracyjny, karta pojazdu oraz dowód ubezpieczenia, na których to dokumentach widniały jedynie dane M. A.. Powyższe świadczy, iż w momencie zakupu pozwana pozostawała w dobrej wierze i nabyła własność przedmiotowego pojazdu zgodnie z art. 169 § 1 k.c. Pozwana podniosła również, że nawet przyjęcie, że przedmiotowy pojazd stanowił składnik majątku wspólnego nie oznacza, że umowa sprzedaży jest bezwzględnie nieważna z mocy art. 58 § 1 k.c., albowiem art. 169 § 1 k.c. przewiduje inny skutek. Wskazała także, że do majątku wspólnego po ustaniu wspólności ustawowej ma zastosowanie także art. 1036 k.c., stanowiący, że rozporządzenie przez spadkobiercę udziałem w przedmiocie należącym do spadku wymaga zgody pozostałych spadkobierców, a w braku zgody któregośkolwiek z nich rozporządzenie jest bezskuteczne o tyle, o ile naruszałoby uprawnienia przysługujące temu spadkobiercy na podstawie przepisów o dziale spadku. W przypadku gdy jeden z byłych małżonków zbył po ustaniu wspólności ustawowej bez zgody drugiego byłego małżonka przedmiot należący do majątku wspólnego dochodzi w istocie do zbycia udziału w przedmiocie należącym do majątku wspólnego, co jest bezskuteczne wobec współmałżonka, jeśli narusza uprawnienia przysługujące mu w wyniku podziału majątku wspólnego. W takiej sytuacji zgodnie z art. 1036 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o. rozporządzenie to należy uznać za bezskuteczne w stosunku do drugiego małżonka i dokonać podziału majątku wspólnego tak, jakby tego rozporządzenia nie było.

Na rozprawie w dniu 15 stycznia 2014 (k. 57-58) powód wniósł o uwzględnienie powództwa przeciwko pozwanej oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Podkreślił, że postępowanie dowodowe wykazało, że pojazd objęty pozwem, był majątkiem wspólnym powoda i M. A.. Zdaniem powoda pozwana w chwili wydania pojazdu nie działała w dobrej wierze. We wszystkich dokumentach pojazdu sprzedająca figurowała jako M. A.. Pozwana nie wylegitymowała powódki, nie sprawdziła na żadnym dokumencie jej danych personalnych i tym samym nie dołożyła należytej staranności przy zawieraniu umowy.

Na rozprawie w dniu 15 stycznia 2014 (k. 58) pozwana domagała się oddalenia powództwa i wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazała, że nie miała żadnych wątpliwości, że M. Z. jest wyłącznym właścicielem sprzedawanego pojazdu. Po okazaniu dokumentów samochodu pozwana nie miała żadnych wątpliwości, że nabywa pojazd od osoby uprawnionej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód R. A. pozostawał z M. A. w związku małżeńskim rozwiązanym z winy M. A. wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 31 stycznia 2012 r. wydanym w sprawie I C 1046/11. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 13 kwietnia 2012 r. na skutek oddalenia wyrokiem z tego samego dnia wydanym w sprawie o sygn. I ACa 308/12 przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu apelacji od wyżej wymienionego wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy złożonej przez M. A.. W trakcie trwania małżeństwa powód R. A. i M. A. pozostawali we wspólności ustawowej, która ustała z dniem prawomocności wyroku rozwodowego. Po rozwodzie M. A. powróciła do nazwiska Z..

Dowód: odpis wyroku SO w Świdnicy z dnia 31.01.2012 r. sygn. akt I C 1046/11 wraz

z uzasadnieniem k. 7 – 19; odpis wyroku SA we Wrocławiu z dnia 13.04.2012 r. sygn. akt I ACa 308/12 wraz z uzasadnieniem, k. 20 – 22; zeznania świadka M. Z. k. 47 – 49, przesłuchanie powoda R. A. k. 54 – 55.

W trakcie trwania związku małżeńskiego powoda R. A. i M. A. małżonkowie zakupili samochód osobowy marki M. (...) nr nadwozia (...), rok produkcji 1998 r. Samochód ten był głównie użytkowany przez M. A. i na nią też został zarejestrowany. M. A. jako wyłączny właściciel figurowała w karcie pojazdu, w dowodzie ubezpieczenia OC pojazdu oraz dowodzie rejestracyjnym pojazdu.

Dowód: pismo M. Z. z 22.07.2012 r. k. 36-37, potwierdzenie ubezpieczenia OC pojazdu k. 38; karta pojazdu, k. 39 - 40; zeznania świadka M. Z. k. 47 -49; przesłuchanie powoda R. A. k. 54 – 55; przesłuchanie pozwanej E. P. k. 55-57.

M. Z. po konsultacji z prawnikiem na temat dopuszczalności sprzedaży po rozwodzie samochodu marki M. (...) nr nadwozia (...), rok produkcji 1998 r. podjęła w grudniu 2012 r. decyzję o jego sprzedaży nie konsultując jej z byłym mężem, z którym od momentu rozwodu nie utrzymywała kontaktów. W tym celu przykleiła na samochodzie kartkę z informacją o sprzedaży z dodatkową wzmianką „cena do uzgodnienia” oraz numerem telefonu. M. Z. poruszała się przedmiotowym pojazdem z naklejoną kartką przez kilka tygodni przemieszczając się nim m.in. do Z., S. oraz innych okolicznych miejscowości.

Dowód: zeznania świadka M. Z. k. 47 - 49.

W grudniu 2012 r., kiedy pozwana E. P. przejeżdżała wraz z mężem przez Z., mąż pozwanej zauważył ogłoszenie na samochodzie marki M. (...) nr nadwozia (...) i postanowił spisać umieszczony na nim numer telefonu. Jako, że pozwana wraz z mężem potrzebowali wtedy kupić samochód z uwagi na częste awarie poprzedniego oraz zbliżającą się hospitalizację męża pozwanej w O. (z którą wiązały się niemal codzienne dojazdy do O.), pozwana skontaktowała się z M. Z., która w rozmowie telefonicznej przedstawiła się jako właścicielka pojazdu. Ponadto w trakcie rozmowy pozwana zapytała M. Z. o cenę samochodu. M. Z. powiedziała, że na podstawie posiadanego przez nią kosztorysu wykonanego przez rzeczoznawcę majątkowego wycenia go na kwotę od 3.600,00 zł do 3.800,00 zł. Podczas przedmiotowej rozmowy telefonicznej pozwana oraz M. Z. umówiły się na spotkanie celem obejrzenia pojazdu i podjęcia decyzji o jego zakupie przez pozwaną.

Dowód: zeznania świadka M. Z. k. 47 -49; przesłuchanie pozwanej E. P. k. 55-57.

Spotkanie pozwanej z M. Z. odbyło się 2 stycznia 2013 r. na stacji benzynowej w Z. przy głównej drodze. W spotkaniu oprócz pozwanej i M. Z. uczestniczył mąż pozwanej oraz ojciec M. Z.. W trakcie spotkania pozwana wraz z mężem wypytywała ojca M. Z. oraz ją samą o stan techniczny samochodu i komfort jego dotychczasowego użytkowania, a także o to, czy M. Z. jest jego właścicielem, który to fakt został przez nią potwierdzony.

Dowód: zeznania świadka M. Z. k. 47 - 49; przesłuchanie pozwanej E. P. k. 55-57.

Po jeździe próbnej w trakcie spotkania 2 stycznia 2013 r. pozwana zdecydowała się na zakup samochodu, a po negocjacjach strony ustaliły cenę samochodu na kwotę 3.600,00 zł. Umowa sprzedaży została przygotowana przez M. Z. i jej ojca. Przed podpisaniem umowy M. Z. okazała pozwanej kartę pojazdu, dowód rejestracyjny oraz dowód ubezpieczenia OC pojazdu, w których to dokumentach jako właściciel pojazdu figurowała wyłącznie M. A.. M. Z. w trakcie zawierania umowy sprzedaży przedmiotowego samochodu z pozwaną posługiwała się już wyłącznie nazwiskiem Z.. Ponadto nie poinformowała pozwanej o tym, że współwłaścicielem pojazdu jest powód R. A., a jego dane nie figurowały w żadnym z dokumentów dotyczących zbywanego pojazdu. Na umowie sprzedaży jako sprzedającą wpisano M. A., natomiast w podpisie znajdującym się na umowie M. Z. użyła tylko nazwiska Z.. Nie wzbudziło to wątpliwości pozwanej, natomiast M. Z. z własnej inicjatywy zaniechała wyjaśnienia tych rozbieżności. W trakcie rozmowy poprzedzającej zawarcie umowy sprzedaży strony umowy rozmawiały wyłącznie o przedmiocie umowy, a nie o ich stanie cywilnym czy też ich stosunkach majątkowych. Pozwana nie wylegitymowała M. Z. w trakcie transakcji.

Dowód: umowa sprzedaży z dnia 02.01.2013 r. k. 23; potwierdzenie ubezpieczenia OC pojazdu k. 38; karta pojazdu, k. 39 - 40; zeznania świadka M. Z. k. 47 -49; przesłuchanie pozwanej E. P. k. 55-57.

Pozwana E. P. nie знаła się z M. Z. i powodem od chwili zakupu pojazdu marki M. (...) nr nadwozia (...).

Dowód: zeznania świadka M. Z. k. 47-49; przesłuchanie powoda R. A. k. 54 – 55, przesłuchanie pozwanej E. P. k. 55-57.

W dniu zawarcia umowy sprzedaży przedmiotowego samochodu pozwana E. P. zarejestrowała go wraz z mężem w Starostwie Powiatowym w N.. Początkowo wydano pozwanej tymczasowy dowód rejestracyjny. W trakcie rejestracji pojazdu organ rejestrujący nie miał żadnych zastrzeżeń. Pozwana od momentu zakupu samochodu od M. Z. nie miała z nią żadnego kontaktu jak również nie kontaktował się z nią powód.

Dowód: przesłuchanie pozwanej E. P. k. 55-57.

Pomiędzy powodem R. A., a M. Z. toczy się obecnie postępowanie w przedmiocie podziału majątku dorobkowego przed Sądem Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich pod sygn. akt I Ns 230/13.

Dowód: zeznania świadka M. Z. k. 47 -49; przesłuchanie powoda R. A. k. 54 – 55.

W tym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo R. A. nie zasługiwało na uwzględnienie i należało je oddalić.

Dokonane w sprawie ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o dowody z dokumentów opisane szczegółowo wyżej pod poszczególnymi elementami stanu faktycznego. Do ustalenia stanu faktycznego posłużył także dowód z zeznań świadka M. Z. oraz dowód z przesłuchania stron postępowania. W tym miejscu należy podkreślić, iż zeznania świadka M. Z. były spójne i logiczne, a nadto przedstawione przez nią okoliczności sprzedaży samochodu marki M. (...) korespondowały z wersją przedstawioną przez pozwaną E. P. oraz dokumentami w postaci karty pojazdu oraz dowodu ubezpieczenia OC przedmiotowego samochodu . Wiarygodności ustalonemu na tej podstawie stanowi faktycznemu dodawał także fakt, iż świadek M. Z. oraz pozwana E. P. są dla siebie osobami zupełnie obcymi w związku z czym w ocenie Sądu nie istniała możliwość, aby którekolwiek z nich wpływało na treść złożonych przez nie przed Sądem oświadczeń wiedzy.

W świetle powyższego nie zostały udowodnione zgodnie z ogólną regułą dowodową z art. 6 k.c. podnoszone przez stronę powodową okoliczności jakoby pozwana w chwili zawierania umowy sprzedaży z M. Z., tj. 2 stycznia 2013 r. pozostawała w złej wierze mając świadomość, iż nabywa samochód od osoby nieuprawnionej albowiem na wszystkich dokumentach dotyczących pojazdu widniało dwuczłonowe nazwisko sprzedającej Z. - A. i tym samym stronie powodowej nie udało się obalić domniemania płynącego z art. 7 k.c.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, iż za podstawę rozstrzygnięcia Sąd przyjął w niniejszej przepis art. 169 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli osoba nieuprawniona do rozporządzania rzeczą ruchomą zbywa rzecz i wydaje ją nabywcy, nabywca uzyskuje własność z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie, chyba że działa w złej wierze. Przepis ten dopuszcza możliwość umownego nabycia własności rzeczy ruchomej od osoby nieuprawnionej do rozporządzenia rzeczą, a jego ratio legis nakierowane jest na ochronę osób nabywających rzeczy ruchome w dobrej wierze i w tym aspekcie stanowi odstępstwo od zasady nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet.

Zastosowanie omawianego przepisu uzależnione jest od spełnienia dwóch przesłanek. Po pierwsze nabywca rzeczy ruchomej nabywa ją od osoby nieuprawnionej do rozporządzania nią (dotyczy to więc umowy sprzedaży, zamiany, darowizny oraz innych umów zobowiązująco-rozporządzających) jest w dobrej wierze. Natomiast drugim warunkiem jest by zbywca władał daną ruchomością i wydał ją nabywcy. W doktrynie nie ulega wątpliwości, że dobra wiara po stronie nabywcy musi istnieć w momencie wydania rzeczy i musi polegać ***na usprawiedliwionym okolicznościami przeświadczeniu nabywcy, że zbywca jest uprawniony do rozporządzania rzeczą. Dobra wiara jest wyłączona, gdy nabywca wie lub przy dołożeniu należytej staranności mógł się***

dowiedzieć o braku uprawnienia zbywcy do rozporządzania rzeczą (tak E. Gniewek (w:) Kodeks Cywilny. Księga Druga. Własność i inne prawa rzeczowe. Komentarz., komentarz do art. 169 k.c., Zakamycze 2001). Przez wydanie rzeczy nabywcy należy rozumieć przede wszystkim uzyskanie przez nabywcę faktycznego władztwa nad zbywaną rzeczą. Odpowiada takiemu wymaganiu traditio corporalialis (art. 348 zd. 1 k.c.). Wystarcza również traditio longa manu, a więc wydanie dokumentów, które umożliwiają rozporządzanie rzeczą, jak również wydanie środków, które dają faktyczną władzę nad rzeczą (art. 348 zd. 2 k.c.), (tak E. Gniewek (w:) Kodeks Cywilny. Księga Druga. Własność i inne prawa rzeczowe. Komentarz., komentarz do art. 169 k.c., Zakamycze 2001).

W przedmiotowej sprawie ustalono, iż samochód marki M. (...), nr nadwozia (...), rok produkcji 1998 r. został zakupiony przez M. Z. i R. A. w trakcie trwającego pomiędzy nimi związku małżeńskiego. Samochód ten do momentu uprawomocnienia się wyroku rozwodowego Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. akt I C 1046/11 (tj. 13 kwietnia 2012 r.) objęty był wspólnością ustawową małżeńską, która ustała po rozwodzie, a przedmiotowy samochód stał się wtedy współwłasnością ułamkową byłych małżonków posiadających w niej równe udziały – po 1/2 każdy w myśl art. 43 § 1 k.r.o.

Powyższe okoliczności jednak w niniejszej sprawie okazały się irrelevantne dla skutecznego nabycia przez pozwaną prawa własności przedmiotowego samochodu zgodnie z art. 169 § 1 k.c. Przede wszystkim należy stwierdzić, iż jak wyżej wskazano, zgodnie z art. 7 k.c. jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od dobrej lub złej wiary, domniemywa się istnienie dobrej wiary. Zatem to na powódzie ciążył ciężar udowodnienia, że pozwana w chwili wydania jej pojazdu marki M. (...) pozostawała w złej wierze co do uprawnienia M. Z. do zbycia tegoż samochodu (art. 6 k.c.). W tym miejscu należy wskazać, iż w ustalonym stanie faktycznym brak było podstaw do przyjęcia trwania pozwanej w złej wierze przy zawieraniu przedmiotowej umowy sprzedaży z M. Z., albowiem jak wykazało postępowanie dowodowe pozwana E. P. nigdy nie знаła wcześniej M. Z., ani też się z nią nie spotkała, nie posiadały one także żadnych wspólnych znajomych. Co więcej, w trakcie zawieranej transakcji pozwana zweryfikowała dokumenty pojazdu - dowód rejestracyjny, kartę pojazdu i dowód ubezpieczenia, gdzie jako właściciel pojazdu figurowała wyłącznie M. A., a nie był tam wpisany powód R. A.. W tym kontekście w ocenie Sądu pozwana miała podstawę do przyjęcia, że to M. Z. jest jedynym właścicielem sprzedawanego samochodu i posiada wszelkie prawo do jego zbycia i tym samym dołożyła należytej staranności, aby tę okoliczność ustalić. Na uwagę zasługuje też fakt, że nawet pomimo, że w dokumentach dotyczących pojazdu widniało dwuczłonowe nazwisko zbywającej Z. - A., to samo przez się nie świadczy to, że M. Z. nie mogła być wyłącznym właścicielem przedmiotowego samochodu nabywając go nawet w trakcie trwania związku małżeńskiego do majątku osobistego bądź nawet jeszcze przed jego zawarciem (art. 33 k.r.o.), a co więcej, na taki stan rzeczy właśnie wskazywała treść karty pojazdu oraz dowodu ubezpieczenia OC, gdzie dane powoda nigdzie nie były ujawnione. Sytuacja stanu cywilnego M. Z. oraz jej stosunków rodzinnych i majątkowych nie była przedmiotem uzgodnień pomiędzy stronami umowy sprzedaży samochodu z dnia 2 stycznia 2013 r. co z resztą nie powinno budzić zastrzeżeń bowiem kierując się doświadczeniem życiowym temat ten nie należy do powszechnie poruszanych pomiędzy obcymi sobie ludźmi. Nie bez znaczenia w tym przypadku będzie też teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1987 r., III CRN 286/87, OSNC 1989/11/185, w którym Sąd Najwyższy stwierdził: „świadomość nabywcy samochodu co do tego, że jego zbywca pozostaje w związku małżeńskim oraz że samochód ten wchodzi w skład majątku wspólnego zbywcy i jego małżonka, który nie bierze udziału w transakcji, nie przesądza sama przez się o braku dobrej wiary nabywcy (...)”

Pozwana nie miała też obowiązku legitymowania M. Z. i żądania od niej dowodu osobistego. Transakcja odbywała się na stacji benzynowej w mieście, za dnia, M. Z. dysponowała wszelkimi dokumentami pojazdu wystawionymi na jej nazwisko i kluczami do pojazdu. Takiego zachowania pozwanej nie sposób uznać za niedbalstwo.

Tym samym w ocenie Sądu brak było podstaw do przyjęcia, iż pozwana E. P. w chwili wydania jej pojazdu marki M. (...) pozostawała w złej wierze do uprawnień M. Z. do skutecznego rozporządzenia tym samochodem, a tym samym w świetle powołanego przepisu skutecznie nabyła prawo własności przedmiotowego samochodu. W niniejszej sprawie nie ma zastosowania przepis art. 169 § 2 k.c.

Analizując przedmiotową sprawę na uwagę zasługuje też przepis art. 1036 k.c. Powód bowiem podnosił, iż jako współwłaściciel zbytego pozwanej samochodu będzie domagał się w toczącym się przed Sądem Rejonowym w

Ząbkowicach Śląskich postępowaniem w przedmiocie podziału majątku wspólnego powoda i M. Z. pod sygn. akt I Ns 230/13 zwrotu na jego rzecz tego samochodu.

Zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że od chwili ustania wspólności ustawowej do majątku, który był nią objęty, jak również do podziału tego majątku stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku – art. 46 k.r.o. Tym samym zastosowanie w takim przypadku znajduje art. 1036 k.c., który stanowi, że rozporządzenie przez spadkobiercę udziałem w przedmiocie należącym do spadku wymaga zgody pozostałych spadkobierców, a w braku zgody któregośkolwiek z nich rozporządzenie jest bezskuteczne o tyle, o ile naruszałoby uprawnienia przysługujące temu spadkobiercy na podstawie przepisów o dziale spadku. W niniejszej sprawie wspólność ustawowa pomiędzy powodem, a M. Z. ustała w dniu 13 kwietnia 2012 r., a zatem dokonane w dniu 2 stycznia 2013 r. przez M. Z. zbycie udziału powoda w przedmiotowym pojeździe na rzecz pozwanej E. P. pozostaje bezskuteczne wobec byłego współmałżonka M. Z. – powoda R. A. i w toczącym się pomiędzy nimi postępowaniu o podział majątku ustalony w nim skład i wartość majątku wspólnego przez Sąd na podstawie art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. obejmie także udział powoda we współwłasności samochodu zbytego przez M. Z. na rzecz pozwanej i tym samym nie pozbawi powoda możliwości odzyskania wartości swojego udziału.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W przedmiotowym postępowaniu powództwo względem pozwanej zostało w całości oddalone, a zatem to na powodzie ciążył obowiązek zwrotu pozwanej kosztów procesu, na które złożyły się koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika strony pozwanej w kwocie 600 zł ustalone zgodnie z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) oraz kwota 17 zł tytułem uiszczonej przez pozwaną opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o powołane przepisy Sąd orzekł jak w wyroku.